

I. BÖLÜM

HELENA'NIN
ÖYKÜSÜ

Olağanüstü güzelliğim yüzünden bin geminin suya indirildiğini, elli bin insanın yaşamını yitirdiğini ve dünyanın en büyük kentinin yerle bir olduğunu anlatırlar. Yüce Zeus'un babam olduğunu ve tanrıların şimdiye dek benimkinden daha kusursuz bir yüz yaratmadığını da söylerler. Oysa o yüzün ardında, atları seven, flüt çalan ve tırnaklarını kemiren Helena adında bir kız çocuğu vardı. İşte bu onun, yani benim öyküm.

Çocukluğum sona erdiğinde on iki yaşındaydım. Kuzenim Penelope'yle birlikte, kepenkleri öğleden sonranın yakıcı sıcağına kapatılmış kadınlar bölümünde aşık oynuyorduk. Dışarıda çekirgeler şarkılarıyla sessizliği bozuyordu. Keyfime diyecek yoktu; çünkü bir geyiğin eklem yerlerinden oyulmuş küçük kemikleri atar atmaz, dördünü birden elimin tersiyle tutmuştum.

Penelope başını salladı. "Yine hile yapıyorsun, Helena," dedi bıkkın bir sesle. "Taşları göz seviyesinde sallayıp atman gerektiğini biliyorsun." Penelope on beş ya-

şındaydı ve son zamanlarda evliliğe hazırlanma gibi ciddi bir uğraş yüzünden oyun oynamaz olmuştu. Aşık oyununu da yalnızca beni hoşnut etmek için oynamasına çok içerliyordum.

“Öyle yaptım! Bakmıyordun. Her neyse, ben oynamıyorum,” diyerek kemikleri kucağına attım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yeni doğan taya bakmaya, ahıra gidiyorum. Sanırım ona Gök Gürültüsü adını koyacağım...” dedim.

“Peçesiz çıkma. Ya da bir gölgelik tutması için kölelerden birini yanına al. Atların peşinde böyle sağa sola koşturmayı sürdürürsen, bir köylü gibi kararacaksın.”

Oysa kuzenim de yakın zamana kadar, ten rengini umursamadan benimle birlikte ortalıkta dolaşırdu. “Daha on beş yaşındasın, ama yaşlı bir evli kadın gibi konuşuyorsun. Hem seni başıma kim koydu ki?” diye söylendim.

Penelope yine de kızmadı. Yeni edinmiş olduğu yetişkin tavırla içini çekti. “Güneşte yanmış bir burunla tüm Yunan ülkesinin en güzel kızı olamazsın.”

“Burnum umurumda değil! Ayrıca bir kölenin arkamda dolaşmasını istemiyorum.”

“O halde, dadını çağırıyorum. O senin nasıl davranman—”

Ancak, çağırmasına gerek kalmadı. Tam o anda kapı şiddetle açılıp, duvara çarptı ve dadımız Hessia, “Korsanlar!” diye bağırarak odaya daldı. “Kaleye girmişler!” Tombul bedeni korkudan titriyordu. “Atinalı Theseus’un geldiği söyleniyor!”

Penelope ayağa fırladı, kucağındaki aşık taşları mer-

mer zemine saçıldı. “Koyunları ve sığırları mı çalıyorlar?”
“Hayır, buraya doğru geldikleri görülmüş. Kapı nöbetçilerini öldürmüşler!”

“Öyleyse, Helena’nın peşinde olmalılar. Anlatılan öyküleri duymuşlardır.” Kuzenim odayı gözden geçirirken yüzü bembeyaz kesilmişti. Çekirgelerin kesintisiz cırlamaları arasında belli belirsiz bağırışmalar duyduk.

Hessia, ağarmış seyrek saçlarını yolup duruyordu. Ölümsüz Tanrılar! Bütün erkekler avda ve bizi evdeki kölelerden başka koruyacak kimse yok.”

“Sürgüleri çek, kuzum Hessia! Onu bu odada bir yere saklamamız gerek,” dedi Penelope. “Haydi Helena, yatağın altına! Seni şu postlardan birine sarıp, diğerlerini de çevrene yığacağız. Haydi! Cesur ol!”

Oysa ben korkudan donakalmıştım. Büyük avluya açılan giriş kapılarının çatırdadığını duyduğum an, Penelope’nin beni kollarımdan tuttuğu gibi kaldırdığını hissettim.

Yatağın altında, duvarın dibine sıkışmış bir halde, kalbim göğüs kafesimde gümbürderken, kesinlikle boğulacağımı düşündüm. Yine de işin en kötü yanı neler olup bittiğini görememektir. Gelen gerçekten de *Theseus* muydu? Gençliğinde, Girit’in canavar boğası Minotaurus’u öldürmüş, Atina’nın kralı olmuştu. Ancak tanrılar son yıllarda şansını terse çevirince, yeniden korsanlık yapmaya başlamış, iki kez kıyılarımızı yağmalamıştı. Son saldırıda babamın değerli damızlık atını alıp götürmüştü. Bu kez ganimet bendim.

“Penelope, korkuyorum!” Postun içinde burnumu

çektim.

“Sesini çıkarma. Dadı ölüyormuş gibi yapacağım. Zaten bir ölü kadar solgun görünüyor. Belki bize inanırlar.”

Dadının inandırıcı bir iniltiyle yatağa uzanmasıyla birlikte, üzerimdeki şilte aşağıya çöküp, beni taş zemine yapıştırdı.

“Penelope, *soluk* alamıyorum!”

Korkunç bir tahta çatırtısı odayı doldurdu. Hestia'nın acı feryadını, Penelope'nin öfke dolu sesi izledi. “Sarı hizmetkârımızı son dakikalarında rahatsız ediyorsunuz.” Ardından sessizlik ve ayak sesleri. Bağırarak ve dehşet verici bekleyişe son vermek istiyordum. Sonunda, Kuzeyliler'e özgü bir aksanla sözcükleri yutarak konuşan bir erkeğin, dolabın boş olduğunu bildiren sesini duydum.

“O halde yatağın altına bak!” dedi emir vermeye alışkın, kalın bir ses.

“Lord Theseus, bana sizin bir centilmen olduğunuz söylenmişti...” Penelope'nin sesi neredeyse normal çıkmıştı.

“Centilmenim ama aptal değilim, akıllı bayan!”

Hoyrat eller ayak bileğimi yakaladı. Çığlığı bastım. Postu yatağın altından çekip, beni, saç ve sakalı kırlaşmış, uzun boylu, yapılı bir tanrı görünümündeki Theseus'un ayakları dibine yuvarladılar. Gözlerinde acımasız bir alayın pırlıtsıyla kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış duruyordu.

Sanırım, birdenbire beni cesurmuşum gibi davranmaya zorlayan da bu alaycı duruş oldu. Penelope ona gururla karşı koyabildiğine göre, ben de yapabilirdim.

“Sparta'ya hoş geldiniz, Kral Theseus,” diyerek aceleyle doğruldum. “Siz Kral Theseus'sunuz, değil mi?”

Theseus başını arkaya atarak güldü. “Evet. Anlaşılan, huzuruza gelen yolcuları alışılmadık bir karşılama tarzınız var, Lepiska Saçlı Helena. Anlatılanlar hiç de abartılı değilmiş: Olağanüstü bir renk bu. Dönün şöyle.”

“Olduğun yerde kal, Helena!” dedi ikimizin arasına giren Penelope. “Bizi bağışlayın, Lord Theseus. Amcam ve oğulları avdalar. Her an dönebilirler...”

Theseus, kuzenime, yüzünün çevresinde halka biçiminde kıvrılmış abanoz rengi saçlara ve yaşının çok ötesinde bir zekâyla dolu siyah gözlere gülümseyerek baktı. “Siz de, Lady Penelope olmalısınız. Bir başka güzel! Her ikinizi birden götüremiyor olmam çok yazık. Çünkü, birinin mesajımı iletmesi gerekiyor. Üstelik, bu altın prensesin güvenliğini yalnızca dört kapı nöbetçisine bırakma hatasını yapan amcanız Tyndareos ve ünlü oğulları, onun için bir kral fidyesi ödeyecekler.” Bunları söyledikten sonra beni kaldırıp, omuzuna attı.

“Ama o daha bir çocuk!”

“On iki yaşını geçti. Yunan ülkesinde onunla ilgili öyküleri duymayan savaşçı kalmadı.”

“Bunu ödeyeceksiniz!”

“Ödeyecek olan kişi, babası Tyndareos. Ağırlığı kadar altın ödeyecek. Helena'nın onuru ve evlenme şansı ancak böyle korunmuş olacak. Hizmetçinizi de yanımızda götüreceğiz.” Yatağa doğru eğildi. “Eğer ölüm döşeğinden kalkabilir ve bizi atlara kadar götürebilirse.”

Penelope, kale kapılarına kadar tuhaf alayımızın ar-